

折花不为翁

ชาตินี้
ไม่ขอเป็น
โอรส!

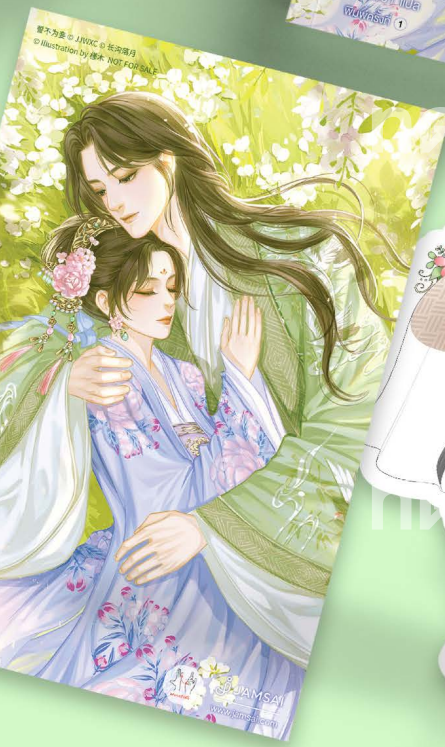
อ้างโกลัวย้วย 长沟落月 เทียน

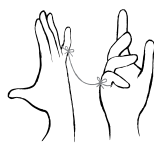
สู่ผิงอวี่ เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1

สำนักพิมพ์

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'ชาติฉันไม่ขอเป็นอนุ!' กำลังนำติดตามมากเลยใช่มั้ยคะ เมื่อ 'เจียนเหียน' ที่เคยเป็นบุตรสาวตระกูลพ่อค้า ถูกเลี้ยงดูมาโดยไม่ได้รับความรักจากมารดา จู่ๆ ก็รู้ว่าตนเองเป็นบุตรสาวของบิดาที่มีบรรดาศักดิ์เป็นกั๊ก มารดาก็รักถนอมนางยิ่งกว่าอะไร จากจวนสกุลสัวนาก็ย้ายไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่จวนสกุลหลี่ พันคราวเคราะห์เป็นอนุห้องนอกของขุนนางเฒ่า

แต่ในโชคดียังมีโชคร้าย นางต้องกลายเป็นน้องสาวต่างมารดาของ 'หลี่เนี่ยนหลั่น' คนที่เคยมีปากเสียงกับนางในอดีต และคนผู้นั้นก็ยังหมายตาในสวี่จิ้งเซวียนด้วย

สำหรับเจียนเหียน หากต่างคนต่างอยู่ ไม่มาหาเรื่องกัน นางคงไม่ยุ่งอะไรด้วยแน่ แต่นี่อีกฝ่ายคอยมาหาเรื่อง วางตัวประหนึ่งเป็นคุณหนูที่เกิดจากภรรยาเอกมากดหัวนาง ทั้งยังยุแหยงให้บิดาปฏิเสธสวี่จิ้งเซวียนที่มาสู่ขอนาง หวังส่งนางไปให้พ้นจากเมืองหลวง

เช่นนี้แล้วสุดท้ายเส้นทางความรักของเจียนเหียนกับสวี่จิ้งเซวียนจะรอดพ้นด่านเคราะห์ครั้งนี้ได้หรือไม่ เชิญร่วมติดตามบทสรุปของเรื่องนี้กันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ต่อให้เป็นเช่นนั้นนางก็ยังรู้ว่าคนที่ทอดตนเองจะต้องเป็นสวี่จั้งเซวียนแน่นอน เพราะว่าในจุมูกได้กลิ่นไม้กฤษณาบางเบา ทั้งยังมีความรู้สึกที่ทำให้นางสบายใจนั้นด้วย

ดังนั้นนางจึงยื่นสองมือออกไปขยำสาบเสื้อของคนผู้นั้นแน่น จากนั้นเขย่งเท้าจุมพิตริมฝีปากของเขาเบาๆ ก่อนแยมยิ้มหวานออกมา

จุมพิตที่แฝงกลิ่นสุรา ชั่วพริบตานั้นสวี่จั้งเซวียนทั้งโมโหทั้งใจเต้น หลังนางเมามายก็จะจุมพิตคนอื่นส่งเดชเช่นนี้อีกอย่างนั้นหรือ หากในเวลานี้คนที่ทอดนางไม่ใช่ข้า แต่เป็นผู้อื่น...

ในตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงอ่อนหวานของเจียนเหียนเอ่ยกลั้วหัวเราะ “สวี่จั้งเซวียน” นางเอียงศีรษะ มองเขาพร้อมยิ้มหวาน “ท่านมาได้อย่างไรกัน”

นางกลับรู้ว่าคนที่ทอดนางอยู่เป็นใครหรือ แต่ดูจากสภาพเมามายของนาง เห็นได้ชัดว่าแยกใครไม่ออกทั้งนั้น เมื่อครูนี้นางไม่ได้เรียกหลี่ซิ่นว่าไปเว่ย เรียกไปเว่ยว่าหลี่ซิ่นอยู่เลยหรือ ตอนนี้กลับจดจำซ้ำได้ในทันที?

•

แนะนำตัวละคร

* เจียนเหยียน

บุตรีสาวตระกูลฟอคำ วิญญาณมาจากต่างยุคสมัย ถูกเลี้ยงดูมาเช่น 'ม้าจอมแห่งหยางโจว' เป็นคนฉลาดทันคน

* สวีจิ้งเซวียน

คุณชายใหญ่สกุลสวี สอบผ่านเป็นจ้าวหยวน ตั้งแต่อายุน้อย มีนิสัยสุขุมนิ่งขรึม เจ้าเล่ห์มากแผนการ กับสิ่งที่ปรารถนาเขาก็จะหาทางให้ได้ครอบครอง

* หวันอีเหนียง

มารดาของหลี่เหนียนอีและหลี่เหนียนหลัน ดูแลงานในจวน ทำตัวประหนึ่งภรรยาเอก

* หลี่เหนียนหลัน

บุตรีสาวของเจิ้งกั้วกง เกิดจากอนุ มั้วกวางท่าที่สูงส่ง เกลียดชังเจียนเหยียน

* เจิ้งกั้วกง

บิดาของหลี่เหนียนอีและหลี่เหนียนหลัน ในอดีตมีบรรดาศักดิ์แค่หนึ่งหยวนป้อ รักอนุ เมินเฉยภรรยาเอก

* หลี่เหนียนอี

พี่สาวแท้ๆ ของหลี่เหนียนหลัน เป็นชายารองของหนึ่งอ่องทำได้ทุกอย่างเพื่อความก้าวหน้าของตนเอง

98

เว่ยหม่วมั่วเห็นหลี่จี้จากไปด้วยโทสะก็หันไปถอนหายใจเอ่ยกับ
เนี่ยซิงเหนียง "ฮูหยิน ทำเช่นนี้ไปเพื่ออันใดกันเจ้าคะ เมื่อไม่กี่วันก่อน
อุตส่าห์เพิ่งคืนดีกับนายท่านกั๋วกงได้ แต่ยามนี้กลับ..."

"เว่ยหม่วมั่ว" เสียงของเนี่ยซิงเหนียงในเวลานี้กลับเรียบเฉย "เจ้ารู้
นิสัยของข้าดี ตั้งแต่เล็กจนโตข้าเคยฝืนใจตนเองประจบผู้ใดบ้าง ถ้าไม่ใช่
เพราะบุตรชายบุตรสาวของข้า ข้าจะเห็นหลี่จี้อยู่ในสายตาไปใย ทว่า
ทุกวันนี้เกินพอแล้ว วันหน้าข้ายังไม่จำเป็นต้องเห็นเขาอยู่ในสายตาอีก"

เมื่อเห็นว่าเว่ยหม่วมั่วมีท่าทีจะเอ่ยปากพูดบางอย่างอีก เนี่ยซิงเหนียง
ก็รีบเอ่ยขัด "ไม่ต้องพูดถึงเรื่องนี้อีก เว่ยหม่วมั่ว เจ้าไปบอกทางห้องครัวเล็ก
ให้ทำอาหารกลางวันดีๆ ให้มากหน่อย แล้วให้ฉินชินกับหลันชินแยกกัน
ไปเรียกเหยียนเอ๋อร์กับชินเอ๋อร์มา บอกว่าข้าคิดถึงพวกเขา นอกจากนี้
ข้าอยากอยู่คนเดียวจริงๆ เจ้าสั่งให้พวกสาวใช้ไม่ต้องเข้ามาปรนนิบัติ

อะไรซ้ำทั้งนั้น"

เว่ยหวัมัววานรับก่อนหมุนตัวกลับถอยออกไป

จากนั้นเนี่ยซิงเหียนงเดินไปตรงหน้ากล่องเครื่องประดับสีดำขลับ ผังเปลือกหอยลายคู่รักชายหญิงของตนเอง แล้วยื่นมือไปดึงลิ้นชักชั้นล่างสุดออกมา

ข้างในนั้นใส่ใบรายการสินเดิมตอนนางแต่งงานเอาไว้

ช่วงเวลานั้นนางเองก็เคยแต่งหน้าพิถีพิถันนั่งอยู่ในเกี้ยวมงคลสีแดง คิดถึงว่าในวันหน้าจะต้องเป็นสตรีมีคุณธรรม ประณิบัติสามีสั่งสอนบุตรไปทั้งชีวิต แต่ทุกวันนี้เมื่อนึกถึงช่วงเวลาหลายสิบปีที่แต่งงานกับหลี่อี้ กลับผ่านไปทั้งอย่างนี้เสียแล้ว

ความจริงนางไม่มีความอาลัยอาวรณ์เรื่องใดเกี่ยวกับหลี่อี้สักนิด สิ่งเดียวที่ทำให้นางวางใจไม่ลงคือบุตรชายบุตรสาวของนาง โดยเฉพาะเหยียนเอ๋อร์...

เนี่ยซิงเหียนงเปิดดูรายการสินเดิมของตนเอง ไล่อ่านไปที่ละเอียดอย่าง ทั้งยังหยิบบัญชีรายรับส่วนตัวในหลายปีนี้ออกมาดูอย่างละเอียดคู่กัน บางครั้งยังจรดพุทกันเขียนบางอย่างกำกับลงไป

สุดท้ายนางฝนน้ำนมึก กางกระดาษเชี่ยนสีขาวยืมะออก จรดพุทกันเขียนจดหมายถึงลูกๆ ตนเองด้วยสีหม่นางสงบ

ตอนที่เขียนจดหมาย สภาพจิตใจนางสงบนิ่ง เพียงแต่หลังเขียนเสร็จเรียบร้อย ตอนที่นางหยิบรองเท้าผ้าไหมสีชมพูปักลายกิ่งดอกอวี่ลั่นของเจียนเหยียน รวมถึงถุงหอมสีน้ำเงินสว่างปักลายดอกฝูหรงคู่ผีเสื้อที่เพิ่งทำเสร็จเมื่อไม่กี่วันมานี้ออกมา นางพลั่นกอดของทั้งสองชิ้นเอาไว้แน่น อีกมือหนึ่งก็ยกขึ้นปิดปากสนิท ร่ำไห้ด้วยความเจ็บปวดอย่างไร้ผู้มเสีย

นางร้องไห้หนักจนหัวไหล่สั่นสะท้าน หยาดน้ำตาร่วงพรูราวไข่มุก อาบชุ่มซาบเสื้อและแขนเสื้อของนาง

ทว่ารอตอนที่เจียนเหยียนกับหลี่ซิ่นมาร่วมกินอาหารกลางวันด้วยกัน นางก็เปลี่ยนไปสวมเสื้อผ้าชุดใหม่และเกล้าผมใหม่แล้ว

เสื้อกันลมผ้าหน้าสีแดงทับทิมปักลายดอกเหมยสีทอง กระโปรงทรงหน้าม้าสีฟ้าอ่อน บริเวณจอนผมเสียบปิ่นหงส์ประดับขนนกกระเด็น โครงทองคำฝังไข่มุกเม็ดใหญ่ หางหงส์อนบางห้าสายวัดขึ้นข้างบน ตรงปากหงส์มีพู่สามเส้นห้อยยาวลงมา บนหน้าผากยังประดับสร้อยทองคำเส้นเล็กหนึ่งเส้น ข้างบนมีอัญมณีสีแดง สีนํ้าเงิน และสีเขียวขนาดประมาณเมล็ดข้าวสารห้อยอยู่หลายเม็ด

เนี่ยซิงเหนียงไม่ค่อยแต่งตัวงามพริ้งเพี้ยนนัก ดังนั้นเจียนเหยียนกับหลี่ซิ่นจึงมองนางนานขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

เนี่ยซิงเหนียงปล่อยให้พวกเขามองสำรวจตนเองอย่างใจกว้าง บนใบหน้าประดับรอยยิ้มอ่อนโยน ถ้ามองเลี้ยวบอห์น "วันนี้แม่แต่งตัวเซ็กซี่งดงามหรือไม่"

หลี่ซิ่นผงกศีรษะพร้อมยิ้มเอ่ย "ปกติท่านแม่ไม่แต่งตัวก็งามมากอยู่แล้ว พอแต่งตัวเซ็กซี่นี้เรียกว่าเป็นเทพธิดาชั้นฟ้าจุติลงมาอย่างไรอย่างนั้น"

เนี่ยซิงเหนียงยื่นตะเกียบคีบลูกชิ้นกึ่งในซามรังนกไปใส่ในซามข้าวเขา จากนั้นยิ้มเอ่ย "ลูกคนนี้ไม่รู้จะไปหัดมาจากที่ใด รู้จักพูดจาให้แม่ดีใจนัก"

ในใจเจียนเหยียนกลับรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

วันนี้เนี่ยซิงเหนียงไม่ใช่แค่ตั้งใจแต่งตัวอย่างพิถีพิถัน กระทั่งพวงแก้มยังแต้มชาดบางๆ ริมฝีปากเองก็ทาชาด เมื่อเทียบกับการแต่งตัวเรียบง่ายตามปกติแล้วออกจะแปลกประหลาดไปบ้างจริงๆ

เนี่ยชิงเหนียงรู้ว่าเจียนเหยียนเป็นคนละเอียดอ่อน กลัวว่านางจะมองอะไรออกจึงผงกศีรษะให้เจียนเหยียนพลางยิ้มเอ่ย "เมื่อครูนี้นะแม่ให้คนไปเรียกท่านพ่อของลูกมาปรึกษาเรื่องของลูกแล้ว ลูกสบายใจได้ แม่คิดวิธีการหนึ่งได้แล้ว ไม่มีทางให้ลูกไปแต่งงานไกลยังซีเป่ยแทนท่านหญิงเหวินอันเซี่ยนจู่เป็นอันขาด ด้วยเหตุนี้แม่ตั้งใจเลยแต่งตัวเล็กน้อย ลูกว่าแม่แต่งตัวเช่นนี้ดังงามหรือไม่"

ความรู้สึกแปลกๆ ในใจเจียนเหยียนยังคงไม่เลือนหาย แต่นางก็ไม่ได้คิดไปถึงเรื่องอื่น แค่มองศีรษะ บนใบหน้าประดับรอยยิ้มขณะเอ่ย "เจ้าคะ ท่านแม่แต่งตัวเช่นนี้แล้วงดงามมากจริงๆ"

แล้วก็ไม่ว่าเพราะเหตุใด ถึงแม้เนี่ยชิงเหนียงจะดูอบบางประหนึ่งแคลมพัดก็ล้มพับ แต่ในตอนนี้นางพูดว่าจะไม่มีวันยอมให้เจียนเหยียนต้องไปแต่งงานไกลยังซีเป่ยแทนท่านหญิงเหวินอันเซี่ยนจู่ เจียนเหยียนก็เชื่อในทันที

หिनก่อนใหญ่ที่คอยกดทับอยู่ในใจร่วงลงพื้น รอยยิ้มของเจียนเหยียนสดใสตามขึ้นมา

อาหารกลางวันวันนี้แตกต่างไปจากวันอื่นๆ ต่อให้นางกับหลี่ซิ่นไม่พูดอะไร เนี่ยชิงเหนียงก็จะเป็นฝ่ายชักชวนให้พวกนางพูดเอง ดังนั้นในภายหลังทั้งสามจึงกินข้าวกันไปพลางพูดคุยกันไปพลาง

ช่างหน้าหลี่ซิ่นเป็นน้ำแกงปลาเงินใส่ดอกกุ้ยชามหนึ่ง เจียนเหยียนชอบกินมาก แต่ว่าด้วยอยู่ไกลไปหน่อย ทุกครั้งเวลาจะคิบดีต้องยื่นแขนไปไกล เจียนเหยียนรู้สึกรำคาญจึงกินไปแค่สองคำเท่านั้น

หลี่ซิ่นเห็นดังนั้นจึงใช้สองมือยกน้ำแกงปลาเงินใส่ดอกกุ้ยชามนี้ไปวางตรงหน้าเจียนเหยียนด้วยตนเอง ก่อนยิ้มเอ่ย "ท่านพี่ น้ำแกงปลาเงิน

ใส่ดอกกุยชามนี้เอามาไว้ตรงหน้าท่าน เช่นนี้ท่านก็ไม่ต้องเหนื่อยยืนแขนมาคืบแล้ว"

เจียนเหยียนเองก็รู้ว่าหลี่ซิ่นชอบกินปลา บังเอิญที่ตรงหน้านางมีปลาหมักแห้งอยู่จานหนึ่ง ดังนั้นนางจึงยกจานปลาหมักแห้งด้วยสองมือไปวางตรงหน้าหลี่ซิ่นพร้อมยิ้มเอ่ยเช่นกัน "รับมาให้คืน ซิ่นเอ๋อร์ เจ้ากินจานนี้"

สองพี่น้องยิ้มแย้มสบตากัน จากนั้นก้มหน้าลงกินข้าวกันต่อ

เนี่ยซิงเหนียงเห็นเช่นนี้ชอบตาก็ร้อนผ่าวขึ้นมาหน่อยๆ แต่นางพยายามข่มน้ำตาไว้สุดความสามารถ ซ้ายยังยิ้มขึ้นมาแทนแล้วเอ่ยเสียงอ่อนโยน "วันหน้าพวกลูกสองพี่น้องก็ต้องรักใคร่สนิทสนมกันเช่นนี้จึงจะดี"

หลี่ซิ่นเงยหน้าขึ้นเอ่ยทันที "ท่านแม่ เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว ข้ามีพี่สาวแท้ๆ แค่คนเดียว รับรองว่าจะไม่ยอมให้ผู้ใดมารังแกนางเด็ดขาด"

เจียนเหยียนหลุดหัวเราะออกมา

หลี่ซิ่นผู้นี้อายุยังไม่ถึงสิบสองปี คำพูดคำจากลับเหมือนผู้ใหญ่ตัวน้อยๆ อย่างเป็นอย่างนั้น

แต่เนี่ยซิงเหนียงกลับผงกศีรษะ เอ่ยกับหลี่ซิ่นอย่างจริงจัง "ยอมควรเป็นเช่นนี้ ลูกเป็นที่พึ่งของพี่สาวลูก ดังนั้นวันหน้าจะเอาแต่ติดเล่นไม่ได้อีก จะต้องตั้งใจเรียนหนังสือ สอบให้ผ่าน อีกอย่างวันหน้าลูกก็ห้ามอ่อนแอ ลูกผู้ชายยืนหยัดอยู่ระหว่างฟ้าดิน ต่อให้ขุนเขาไท่ซานถล่มลงมาตรงหน้า สีหน้าก็ยังไม่เปลี่ยนสี ต้องมีความมั่นใจจริงๆ จะถูก"

"ท่านแม่ ลูกทราบแล้ว" หลี่ซิ่นลากเสียงยาวตอบรับอย่างอดอ้อน

เนี่ยซิงเหนียงหันไปมองเจียนเหยียนแทน เจียนเหยียนยึดตัวตรงขึ้น คิดในใจว่า ท่านแม่มีอะไรจะพูดกับข้ากัน

แต่เนี่ยซิงเหนียงขยับริมฝีปากเล็กน้อย ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังพูดอะไรไม่ออก สุดท้ายเอ่ยเพียงว่า "เหยียนเออร์ ลูกจะต้องมีความสุข มีชีวิตสงบสุขตลอดไปนะ"

เจียนเหยียนรู้สึกว่คำพูดของเนี่ยซิงเหนียงฟังดูประหลาดอย่างมาก นางอยากจะลองหลองถามดู แต่เนี่ยซิงเหนียงให้คนไปนำรองเท้าผ้าไหมที่ทำให้เจียนเหยียนกับถุงหอมที่ทำให้หลี่ชิ่งออกมาแยกมอบให้กับสองพี่น้อง จากนั้นยิ้มถามว่า "แม่ทำให้พวกลูก พวกลูกชอบกันหรือไม่"

แน่นอนว่าต้องชอบ เจียนเหยียนกับหลี่ชิ่งพากันเอ่ยขอบคุณ เนี่ยซิงเหนียง ส่วนเนี่ยซิงเหนียงก็มองพวกเขาด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

สามแม่ลูกพูดคุยไปกินข้าวกันไปต่อ รอกินข้าวเสร็จก็ยังนั่งสนทนากันบนตั่งต่ออีกสักพัก

เนี่ยซิงเหนียงแทบจะเฝ้ามองทุกการกระทำ ทุกสีหน้าของเจียนเหยียนกับหลี่ชิ่งอย่างละเมอแทบอยากสลักท่วงท่าทั้งหมดของพวกเขาเข้าไปในสมองตนเองให้ไม่มีวันหลงลืมไปตลอดกาล

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ไปทางทิศตะวันตก แสงแดดทะลุผ่านหน้าต่างรูปกากบาทเข้ามา สะท้อนเป็นแสงกระจาดกระจ่างลงบนโต๊ะไม้जूถ่านบนตั่ง

เนี่ยซิงเหนียงตระหนักว่าไม่อาจถ่วงเวลาไปมากกว่านี้อีก หากยังถ่วงเวลาต่อไปเกรงว่าจะไม่ทันกาล ดังนั้นนางจึงเอ่ยกับเจียนเหยียนและหลี่ชิ่งว่า "แม่คุยกับพวกลูกมาทั้งปาย เริ่มล่าแล้ว อยากจะพักผ่อนหน่อย พวกลูกกลับไปก่อนเถอะ"

เจียนเหยียนกับหลี่ซิ่นผกคีระชะ พากันเอ่ยปากบอกลาเนี่ยซิงเหนียง เนี่ยซิงเหนียงก้าวลงจากตั่ง ยืนจับกรอบประตูมองดูเงาสร้างของพวกเขา หายลับไปนอกประตูเรือน จนกระทั่งมองไม่เห็นอีก นางก็ยังคงยืนมอง อยู่ตรงนั้น

เว่ยหมั่มวเอ่ยขึ้นจากด้านข้าง "ฮูหยิน เริ่มมีลมแล้ว ท่านกลับเข้าไป นั้งในห้องเถอะเจ้าคะ"

เนี่ยซิงเหนียงผกคีระชะ นางทอดมองไปยังทิศทางที่สองพี่น้อง เพิ่งจากไปอย่างลึกซึ้งอีกครั้งถึงได้หมุนตัวกลับเข้าไปนั่งลงบนตั่งไม้ ก่อนยื่นมือไปจับมือของเว่ยหมั่มวแล้วเงยหน้ามองอีกฝ่าย

"เว่ยหมั่มว" นางเอ่ยเสียงเบา "นิสัยข้าไม่ดี หลายปีมานี้เจ้าต้องคอย หนี้อยู่ดูแลข้า ซิงเหนียงขอบคุณมาก"

"ฮูหยิน ท่านพูดเช่นนั้นกับป่าวก็นับเป็นการทรมานป่าวแล้วจริงๆ" เว่ยหมั่มวรีบเอ่ย "ในปีนั้นครอบครัวป่าวได้รับบุญคุณจากนายท่านโหว ให้ข้ากิน ครอบครัวทั้งห้าคนถึงได้มีชีวิตรอดผ่านกลียุคเช่นนั้น ครอบครัวป่าว ล้วนจารจำบุญคุณไว้ขึ้นใจ ฮูหยิน ป่าวไม่อาจรับคำพูดนี้ของท่านได้" เอ่ยจบ ก็ทำท่าจะก้มตัวคำนับลงไป

เนี่ยซิงเหนียงรีบยื่นมือไปจับตัวเว่ยหมั่มวเอาไว้ "ข้าก็แค่พูดออกมา เฉยๆ เว่ยหมั่มวจะทำเช่นนี้ไปไย รีบลุกขึ้นเถอะ"

หลังพยุ่งร่างเว่ยหมั่มวขึ้นมา เนี่ยซิงเหนียงก็ตบหลังมือของ เว่ยหมั่มวเบาๆ บนใบหน้าประดับรอยยิ้มจางๆ เอ่ยเสียงเบาว่า "ข้าเริ่มล้า แล้วจริงๆ อยากจะพักผ่อนน้อย เว่ยหมั่มว เจ้าไปบอกพวกสาวใช้ที่ว่า ไม่ต้องเข้ามารบกวนข้าสักพัก ให้ข้าได้พักผ่อนเสียบๆ"

เว่ยหมั่มวผกคีระชะ ก่อนเอ่ยอย่างโล่งใจ "เมื่อครู่ฮูหยินพูดคุยกับ

ชื่อจ๊อและคุณหนูนานเพียงนั้น สมควรจะล้าแล้วจริงๆ ฮุฮิน ท่านไปพักก่อน ถึงเวลาอาหารเย็นเมื่อไรบ่าวจะเข้าไปเรียกท่านอีกทีเจ้าคะ"

เอ๋ยจบนางก็หมุนตัวกลับถอยออกไป ทั้งยังปิดประตูให้อย่างใส่ใจ

เนี่ยซิงเหนียงนั่งเหม่อบนตั่งสักพักจึงลุกไปหยิบจดหมายที่ก่อนหน้านี้เขียนไว้ให้เจียนเหยียนกับหลี่ซิ่นออกมาจากลิ้นชัก วางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง ในตำแหน่งที่สะดวกตา จากนั้นก็เปิดกล่องเครื่องประดับไม้ฉื่อถ่านของตนเอง หยิบทองคำบริสุทธิ์สองแท่งออกมามองแล้วใส่เข้าไปในปาก

นางพยายามกลืนลงไปแรงๆ สองสามครั้ง ถึงได้กลืนทองคำทั้งสองแท่งลงไปได้

สุดท้ายนางเดินไปที่เตียงแล้วนอนลงไป

เพียงแต่ในตอนที่หลับตาลง ภาพตรงหน้าล้วนเป็นภาพรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของเจียนเหยียนกับหลี่ซิ่น

ต่อให้เมื่อครูนี้อัจฉริยะจะยิ่งสูงยิ่งกว่านี้ แต่ท้ายที่สุดนิยามนี้เนี่ยซิงเหนียงก็ร้องไห้ออกมาเบาๆ อย่างทนไม่ไหว

อยากจะอยู่เคียงข้างลูกๆ ตลอดไปเหลือเกิน เผื่อพวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แต่งงาน จากนั้นมีลูกของตนเอง...เพียงแต่บัดนี้นางไม่อาจไม่ทำเช่นนั้นได้

ตอนนี้มีแค่นางตายแล้วให้เจียนเอ๋อร์ต้องอยู่ไว้ทุกข์ ไม่อาจแต่งงานได้ภายในยี่สิบเจ็ดเดือนเท่านั้น ฮ่องเต้ให้ความสำคัญกับความกตัญญูมากที่สุด ในสถานการณ์เช่นนี้ต่อให้เขาบีบคั้น ฮ่องเต้จะยอมเสี่ยงให้ได้ห้ำหั่นหน้า ส่งเจียนเหยียนไปแต่งงานไกลยังซีเป่ยกแทนท่านหญิงเหวินอันเขียนจู้ก็ได้อย่างไร

บุตรสาวของข้า...เนี่ยซิงเหนียงคิดในใจ แม่เคยรับปากลูกแล้วว่า

จะไม่มีวันยอมให้ลูกได้รับความลำบากใดๆ อีก ต่อให้ต้องใช้ชีวิตของแม่
แม่ก็จะรักษาคำสัญญาที่ตนเองเคยให้ไว้กับลูกให้ได้ ดังนั้นชีวิตจากนี้
ที่เหลือลูกจะต้องมีความสุข อยู่อย่างสงบสุขตลอดไป เช่นนี้ต่อให้แม่ตายไป
ก็ตายตาหลับแล้ว...

99

เจียนเหยียนกลับไปที่เรือนซินอื่กั้่งลงบนตั่งไม้ข้างบานหน้าต่าง
มือหนึ่งค้ำแก้ม อีกมือถือรองเท้าผ้าไหมที่เนี่ยซิงเหนียงมอบให้นางเมื่อครูนี
นางอมยิ้มด้วยสีหน้าเหม่อลอย ในใจกลับรู้สึกหวานล้ำเหมือนดื่มน้ำผึ้ง
ลงไป

ผ้าไหมอวี่นจิ้น* ชั้นดีสีชมพูปักลายกิ่งดอกอวี่หั่นสีชมพูอมม่วง
แต่ละฝีเข็มแต่ละเส้นด้ายล้วนมองออกถึงความใส่ใจ

ต่างพูดกันว่าผ้าไหมอวี่นจิ้นเป็นหุ่นไหมหุ่นทองคำ** แต่เนี่ยซิงเหนียง
กลับเอาผ้าไหมอวี่นจิ้นมาทำเป็นรองเท้าผ้าไหมคู่หนึ่งให้นาง ยิ่งไปกว่านั้น
ตรงหัวรองเท้าทั้งสองข้างยังฝังไข่มุกกลมขนาดประมาณนิ้วหัวแม่มือ

* ผ้าไหมอวี่นจิ้น ผลิตจากเมืองหนานจิง เป็นผ้าไหมแบบดั้งเดิมซึ่งแต่เดิมผลิตสำหรับราชวงศ์เท่านั้น ปัจจุบัน
ได้ขึ้นเป็นมรดกโลกภูมิปัญญาด้านวัฒนธรรม ด้วยสีสันที่งดงามเจิดจรัสเหมือนเมฆอาบแสงอัสดงจึงได้รับ
ชื่อนี้ โดยอวี่นมีความหมายว่าเมฆ และจิ้นหมายถึงผ้าไหม

** หุ่นทองคำ หมายถึงผ้าไหมอวี่นจิ้นหนึ่งผืนทุกความยาวหนึ่งซุนมีค่าเท่าทองคำ เป็นคำที่ใช้บรรยาย
ถึงมูลค่าของผ้าไหมอวี่นจิ้น

เอาไว้ข้างละเม็ด มูลค่าของรองเท้าผ้าไหมคู่นี้แค่คิดก็รู้ได้

รองเท้าที่ล้ำค่าเช่นนี้ นางรู้สึกว่ามันตัดใจสวมใส่ไม่ลง จะต้องเก็บรักษาไว้อย่างทะนุถนอมมากกว่า

ยามนั้นชื่อเยวียกำลังถือถาดเคลือบวาดลายทองที่มีน้ำชาเข้ามาวางไว้บนโต๊ะเล็กตรงหน้านางพอดี เมื่อเห็นเจียนเหยียนกำลังอมยิ้มก้มหน้ามองรองเท้าผ้าไหมในมือจึงก้มหน้ามองตามเช่นกัน

แค่มองแวบเดียวนางก็นึกประหลาดใจ ไช้เม็กเม็กกลมใหญ่เพียงนี้ นึกไม่ถึงว่าสวฮินจะตัดใจเอามาฝังไว้บนรองเท้าของคุณหนูได้ลง

ชื่อเยวียเอ่ยทอดถอนใจออกมาด้วยเหตุนี้ "คุณหนู สวฮินช่างดีต่อท่านจริงๆ นะเจ้าคะ"

เจียนเหยียนเงยหน้าขึ้น รอยยิ้มในดวงตาปรากฏเด่นชัด "ใช่แล้ว ท่านแม่ดีต่อข้ามากจริงๆ"

มีมารดาเช่นนี้เป็นเรื่องที่ยอดเยี่ยมจริงๆ

จากความละเอียดและหวาดหวั่นในตอนแรก มาถึงความซาบซึ้งสนิทสนมในทุกวันนี้ เจียนเหยียนเริ่มมีความรู้สึกประการหนึ่งว่านางก็คือหลี่เจียนเหยียน คือบุตรสาวที่มีสายเลือดเดียวกันกับเนี่ยซิงเหิงผู้นั้น

นับตั้งแต่ข้ามมิติมายังต่างโลกแห่งนี้ ช่วงเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมานางรู้สึกเหมือนเดินอยู่บนน้ำแข็งแผ่นบางอยู่ทุกเมื่อ รู้สึกว่าบนโลกใบนี้ไม่มีสิ่งใดให้นางอาลัยอาวรณ์แต่ว่าตอนนี้นางมีสวี่จิงเซวียน มีเนี่ยซิงเหิง มีหลี่ซิ่น นางก็รู้สึกว่าการมีชีวิตข้างดีต่อนางมากเพียงใด

เจียนเหยียนเตรียมตัวรีบหลับพักผ่อนไปพร้อมสภาพอารมณ์เช่นนี้

ฤดูใบไม้ผลิชวนให้คนง่วงงุนได้ง่ายอยู่แล้ว นับประสาอะไรกับที่วันนี้พูดไปแล้วสภาพจิตใจของนางเองก็ผ่านการขึ้นสุดลงสุดไปจน

มุมปากนางประดับรอยยิ้มขณะค่อยๆ เคลิ้มหลับไป พร้อมกับ
คิดไปด้วยว่ามารดานึกถึงวิธีการอะไรได้กันแน่ถึงได้มั่นใจมากเช่นนี้

แล้วก็ไม่รู้ว่านอนไปนานเท่าไร ในช่วงสลึมสลือเจียนเหยียน
คล้ายมองเห็นเงาซึ่งเหนียงเข้า

มารดายังคงสวมเสื้อกันลมผ้าหน้าสีแดงทับทิมปักลายดอกเหมย
สีทองกับกระโปรงทรงหน้าม้าสีฟ้าอ่อนตามเดิม

ห้องฟ้าข้างนอกดูอึมครึมเหมือนฝนจะตก นางเลิกขากระโปรง
ก้าวเข้ามาในห้อง

แม้จะยืนย้อนแสงอยู่ แต่เจียนเหยียนยังคงมองเห็นชัดเจนว่า
รูปโฉมของนางงามสง่าบริสุทธิ์ดังสายน้ำแห่งเจียงหนาน ใบหน้าเต็มไปด้วย
ความอ่อนโยน

"เหยียนเอ๋อร์" เสียงของนางนุ่มนวลใสกระจ่างราวสายลมกระทบ
หยก "แม่ไปแล้ว วันหน้าลูกกับซินเอ๋อร์จะต้องอยู่ด้วยกันดีๆ เช่นนี้แม่ถึง
สบายใจ"

ผู้ใหญ่ที่ห้อยอยู่ตรงปากปั้นหงส์ของนางขยับไหวเบาๆ เวลาพูด
รวมกับรอยยิ้มน้อยๆ บนใบหน้าของนาง ส่งผลให้นางดูงดงามพิศพรั่ง
อย่างมาก

เจียนเหยียนกลับรู้สึกเหมือนหัวใจตนเองกระดอนขึ้นมาถึงลำคอ
อยากจะเปล่งเสียงเรียก 'ท่านแม่' แล้วลุกขึ้นไปจับตัวนาง แต่ในลำคอ
กลับคล้ายถูกบางอย่างอุดกั้นไว้ พูดอะไรไม่ออกทั้งนั้น ร่างกายเองก็แข็งทื่อ
ขยับไม่ได้กระทั่งปลายนิ้ว

ตั้งนั้นนางจึงได้แต่มองดูเงาซึ่งเหนียงยืมน้อยๆ ผงกศีรษะให้ตนเอง
จากนั้นหมุนตัวกลับ ชายเสื้อพลิ้วไหว ร่างกายงดงามดุจผีเสื้อล่องลอย

ออกไปจากห้องของนางทั้งอย่างนี้

ภายในลานเรือนมีโหมมอกบางตา ผ้าโปร่งสีส้มที่คล้องอยู่บนแขนนาง
เลื่อนหาย ทำยที่สุดมองไม่เห็นเงาร่างของนางอีกต่อไป

เจียนเหยียนรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาอย่างรุนแรง

นางรู้สึกว่หากปล่อยเนี่ยชิ่งหนีงจากไปทั้งอย่างนี้ ตนเองจะไม่มีวัน
ได้เจอมารดาอีกแล้ว

น้ำตาพรุ้งพรูออกมา ชั่วขณะนั้นนางคล้ายดินหลุดจากพันธนาการ
ทุกอย่าง ลูกขึ้นนั่งตะโกนเสียงดัง "ท่านแม่!"

เดิมชื่อเยวี่รอรับใช้อยู่ที่ด้านนอก จับพลันนั้นได้ยินเสียงตะโกน
ปานขาดใจของเจียนเหยียนเข้ากะทันหัน นางตื่นตกใจรีบเดินเข้าไป
ข้างในทันที จากนั้นก็ได้เห็นเจียนเหยียนนั่งอยู่บนเตียงด้วยน้ำตานองหน้า
ตัวคนดูไร้สติ

"คุณหนู!" ชื่อเยวี่ตกใจ รีบก้าวเข้าไปหาพร้อมถามอย่างระมัดระวัง
"ท่านเป็นอะไรไปเจ้าคะ ผันร้ายอะไรหรือ"

ยามนั้นเจียนเหยียนรู้แคว่ว่ามีเหั่งออออกซุ่มร่างจนเสื้อตัวในสีเขียวย่อน
เปียกขึ้น

เหตุใดถึงผ่นเช่นนี้ ข้ายังดูสมจริงมากเพียงนี้ด้วย

ชั่วพริบตานั้นเจียนเหยียนพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งได้

เนี่ยชิ่งหนีงบอกกับนางอย่างมั่นใจว่ามีวิธีทำให้นางไม่ต้องไป
แต่งงานไกล ในเวลาสั้นๆ เช่นนี้มารดานึกถึงวิธีการใดได้กั้นแ่นถึงมันใจ
เพียงนี้ มีหน้าซ้าก่อนหน้านี้มารดายังตั้งใจแต่งตัวอย่างพิถีพิถัน พุดเรื่อง
เหล่านั้นกับนางและหลี่ซิ่น ตอนแรกนางก็รู้สึกแปลกใจอยู่แล้ว แต่หลายครั้ง
ที่คิดถามล่วนถูกเนี่ยชิ่งหนีงเปลี่ยนเรื่องไปทุกครั้ง ตอนนีเมื่อลองตั้งใจ

ย้อนนึกถึงทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้โดยละเอียด...

เจียนเหียนตัวขาวาบประหนึ่งโดนฟ้าผ่าใส่ สีหน้าพลันซีดเผือดลง
 ซื่อเยวียยืนอยู่ด้านหน้าเตียง แรกเริ่มเห็นเจียนเหียนนั่งใจลอย
 ตอนหลังไม่รู้ว่าจะคิดอะไรได้ สายตาจึงเคร่งเครียดขึ้นมาก่อนจะไบหน้าซีดลง
 กะทันหัน ทำเอานางตกใจจนถามออกมาด้วยเสียงส่ออื่น "คุณหนู ท่าน
 เป็นอะไรไปกันแน่เจ้าคะ"

เจียนเหียนรีบเลิกผ้าห่มก้าวลงจากเตียง แต่สตินางว้าวุ่นมากเกินไป
 ตัวสั่นไปทั้งร่าง แม้สองเท้าจะเหยียบลงพื้น แต่กลับอ่อนแรงไร้กำลัง
 เสมือนเหยียบลงบนปูผ้าย

ครั้นเห็นร่างเจียนเหียนเกือบล้มหน้าคะมำไปข้างหน้า ซื่อเยวีย
 กริบบยืนมือออกไปจับตัวไว้ทันที

"คุณหนู!" ซื่อเยวียร้อนใจจนแทบร้องให้ "ท่านอย่าทำให้ข้าตกใจ
 ลีเจ้าคะ! ท่านเป็นอะไรไปกันแน่!" พร้อมกันนั้นก็ตะโกนเรียก "พี่ทิงถง
 พี่ทิงเหอ พี่ทิงเฟิง พี่ทิงเหมย พวกพี่รีบเข้ามาเร็วเข้า!"

เมื่อครุ่นนี้พวกทิงถงเห็นเจียนเหียนขึ้นเตียงไปบีบหลับ บางคนจึง
 กลับไปพักผ่อนในห้อง ส่วนบางคนอาศัยโอกาสนี้เรียกสหายไปเดินเล่น
 ในสวนดอกไม้ด้วยกัน ดังนั้นซื่อเยวียตะโกนเรียกเสียงดังไปสองรอบ ก็มีแค่
 ทิงเฟิงเดินเข้ามาคนเดียว

บนใบหน้าขาวสะอาดของซื่อเยวียมีน้ำตาสองสาย เมื่อเห็นทิงเฟิง
 เข้ามากริบบ่อย "พี่ทิงเฟิง พี่รีบมาดูเร็วเข้า ไม่รู้ว่าคุณหนูเป็นอะไรไปแล้ว"

ทิงเฟิงรีบก้าวเข้าไป เมื่อเห็นใบหน้าเจียนเหียนขาวเสียยิ่งกว่า
 กระดาษเซวียน ทั้งยังมีน้ำตานองหน้าก็ตกใจรีบถามทันที "คุณหนู ท่าน
 เป็นอะไรไปเจ้าคะ!" ขณะเดียวกันก็ช่วยประคองเจียนเหียนนั่งลงที่

ขอบเตียงพร้อมเอ่ยกับชื่อเยวี่ "รีบไปสั่งสาวใช้ ให้ไปบอกบ่าวชายข้างหน้าไปเชิญท่านหมอมารับเข้า"

เมื่อครุ่นนี้เจียนเหยียนรู้สึกเศร้าอาดูรประหนึ่งโดนควักหัวใจออกไปชั่วขณะหนึ่งเหมือนคนต้องอาคมที่รู้จักแต่ร้องไห้ คิดอะไรไม่ออกทั้งสิ้น ทว่าตอนนี้นางหลุดออกจากภวังค์ได้แล้ว ก่อนจะกัดลิ้นตนเองแรงๆ ไปจนถึงได้ฝืนบังคับให้ตนเองใจเย็นลงได้ นางเรียกกริ่งชื่อเยวี่ที่กำลังจะวิ่งออกไปข้างนอกพร้อมเอ่ยคำว่า "ไม่ต้องไปเชิญท่านหมอ ชื่อเยวี่ เจ้ารีบช่วยข้าแต่งตัว ข้าจะไปหาท่านแม่"

ชื่อเยวี่ได้ยินแล้วรีบวิ่งย้อนกลับมา ก่อนไปหยิบเสื้อกันลมผ้าแพรผ้าน้ำสีชมพูลายบุปผาทับที่แขวนอยู่บนราวแขวนเสื้อมาอย่างฉะฉานนำมาให้เจียนเหยียนสวม พร้อมกับหยิบกระโปรงจีบรอบสีส้มอมเหลืองมาด้วย

เดิมทีเพิ่งตั้งใจว่าจะเกล้าผมให้เจียนเหยียน เสียบพวงดอกไม้มุกกับปิ่น เนื่องจากเมื่อครุ่นนี้ตอนเจียนเหยียนรีบกลับได้ถอดเครื่องประดับบนศีรษะทั้งหมดออก แต่เจียนเหยียนกลับบอไม่ว่า

"ไม่ต้องสนเรื่องพวกนี้" นางเอ่ยเร็ว "รีบตามข้าไปที่เรือนหย่าอันก่อน" จากนั้นหันตัวเดินออกไปข้างนอกทันที

เจียนเหยียนเดินไวมาก ชื่อเยวี่กับทิงเฟิงแทบจะต้องวิ่งเหยาะๆ ถึงได้ตามนางทัน

เดิมเรือนซินอีก็อยู่ใกล้กับเรือนหย่าอัน แค่อ้อมระเบียงยาว ทะลุผ่านประตูวงเดือนหนึ่งบาน จากนั้นเดินตรงไปอีกไม่กี่ก้าวก็มองเห็นต้นอินชั่งสองแถวด้านหน้าเรือนหย่าอันแล้ว

แต่ในเวลานี้เจียนเหยียนกลับรู้สึกวุ่นวายเส้นทางไปเรือนหย่าอัน

ยาวไกลมากเหลือเกิน

นางก้าวเดินฉับไว เพิ่งจะอ้อมผ่านระเบียงยาวก็พลันเห็นฉินชิน
ที่ประตวงเดือนเข้าเสียก่อน

ตอนที่ฉินชินได้เห็นเจียนเหยียนก็คุกเข่าเอ่ยเรียกเสียงสั่นทันที "คุณหนู!"

เจียนเหยียนมองฉินชินที่คุกเข่าน้ำตานองหน้าอยู่ตรงหน้า ชั่วพริบตา
รู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นลง มือที่ปล่อยตกอยู่ข้างลำตัวกำชายกระโปรง
ตนเองแน่น ริมฝีปากเม้มสนิท แม้ร่างกายจะสั่นสะท้านราวกับกิ่งใบไม้
ปลายสารทไฟที่โดนลมหนาวโหมกระหน่ำใส่ แต่นางยังคงดิ้นรนไม่ยอม
เอ่ยปากถามฉินชิน

ประหนึ่งว่าขอแค่นางไม่ถามก็จะไม่มีวันได้ยินประโยคนั้นจากปาก
ฉินชินอย่างไรอย่างนั้น

แต่ฉินชินไม่ได้เข้าใจความรู้สึกของเจียนเหยียนในเวลานี้...

ฉินชินเองก็อยู่ในสภาพสติแตก เมื่อครู่นี้เว่ยหม่วหม่วพูดว่ามีได้แล้ว
จะเข้าไปปลุกซูหยิน ทว่าถัดจากนั้นทุกคนกลับได้ยินเสียงกรีดร้องของ
เว่ยหม่วหม่วดังขึ้น

ปกติเว่ยหม่วหม่วเป็นคนสุขุมเพียงนั้น กลับกรีดร้องออกมาเช่นนั้น
นางกับหลันชินและคนอื่นๆ ต่างตกใจ พอรีบวิ่งเข้าไปก็ได้เห็นเว่ยหม่วหม่ว
ล้มทรุดอยู่บนพื้น ดวงตาจ้องไปยังซูหยินที่นอนอยู่บนเตียง ทว่ากลับ
พูดอะไรไม่ออกทั้งนั้น

ตอนนั้นฉินชินยังไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น แค่เห็นว่าซูหยินประสาณมือ
วางไว้บนหน้าอก ดวงตาปิดสนิท ดูเหมือนกำลังหลับสนิทดี ในใจยังนึก
คับข้องว่าเมื่อครู่นี้เว่ยหม่วหม่วกรีดร้องเสียงดังปานนั้น เหตุใดซูหยินถึง

ยังไม่ตื่นอีกเล่า

ตั้งนั้นนางจึงสนใจแค่เข้าไปประคองเว่ยหมั่มว แต่เว่ยหมั่มวกลับจับแขนนางแน่นพร้อมพูดไม่เป็นคำ 'ฮูหยิน...ฮูหยิน...ฉินชิน ฮูหยินนาง...นาง...'

ฉินชินเอ่ยปลอบเสียงอ่อนโยน 'เว่ยหมั่มว ฮูหยินไม่ใช่นอนหลับอยู่หรือเจ้าคะ'

เว่ยหมั่มวร้อนใจจนหลังน้ำตา เปล่งเสียงเรียก 'ฮูหยิน' แล้วก็ไม่สนใจเรื่องอื่น ต่อให้ทรุดอยู่บนพื้นก็ยังใช้ทั้งมือและเท้าพยายามคลานไปถึงเตียง จากนั้นพับตัวลงร้องไห้โฮอยู่ที่ขอบเตียง ทั้งยังทุบขอบเตียงไปด้วย

ฉินชินถึงตระหนักได้ถึงความผิดปกติ

นางเริ่มใจกระตุก หันไปมองสบตากับหลันชินที่อยู่ด้านข้าง ก่อนพากันเดินออกไปที่ข้างเตียง

'ฮูหยิน?' ฉินชินยืนอยู่ข้างเตียง มองดูเนียงหงเหยิงที่ประสานมือไว้บนหน้าอก ดวงตาปิดสนิท ร่างกายไม่ไหวติงแล้วรู้สึกแคว่ปากคอแห้งผาก หลังจากนั้นครู่หนึ่งถึงได้เปล่งเสียงเรียกออกไป

...ไม่มีการตอบสนอง

ตอนนั้นหลันชินกลับคว้าแขนของฉินชินหมับ เมื่อนางผินหน้าไปมองก็เห็นหลันชินที่ใบหน้าปราศจากสีเลือด ข้ำริมฝีปากยังสั่นระริกอยู่

'อะ...ฉินชิน ฮูหยิน...ฮูหยินนาง...'

ความจริงฉินชินสังเกตเห็นแล้วว่าหน้าอกของเนียงหงเหยิงไม่มีอาการสะท้อนขึ้นลง แต่เห็นเนียงหงเหยิงยังมีใบหน้าอมชมพู นางจึงไม่ได้คิดและไม่กล้าจะคิดไปในทางด้านนั้นจริงๆ

แต่ยามนั้นหันขึ้นคุกเข่าลง บรรดาสาวใช้ที่ตามพวกนางเข้ามาก็
 คุกเข่ากันหมดแล้ว เว่ยหมั้วม้วยยังร้องให้ผู้ตรงนั้นปานจะขาดใจ ต่อให้นาง
 จะไม่กล้ายิ่งกว่านี้ ในใจเองก็ตระหนักได้ว่า...เนี่ยชิงเหนียงจากไปแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/36sg5Lm>